

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2014 r. , w sprawie I Ns 816/10 Sąd Rejonowy w Zgierzu ustanowił na nieruchomości stanowiącej działkę numer (...) położną w (...) gmina S., dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą numer (...), stanowiącej własność J. D., na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. służebność przesyłu na czas nieoznaczony, polegającą na tym, że przedsiębiorca będzie mógł korzystać z obciążonej nieruchomości w granicach określonych przeznaczeniem urządzeń przesyłowych, w zakresie wynikającym z ich bieżącej eksploatacji, konserwacji, dozoru oraz modernizacji, zaś obowiązkiem każdorazowego właściciela przedmiotowej nieruchomości będzie powstrzymywanie się od działań, które uniemożliwiłyby przedsiębiorcy dostęp, w powyższym zakresie, do urządzeń przesyłowych na obszarze 0,1652 ha, której dokładny przebieg ilustruje mapa bieglego sądowego z zakresu geodezji i kartografii B. Z., zaewidencjonowana w Starostwie Powiatowym w Z. w dniu 27 maja 2014 roku pod numerem P.1020.2014. (...) za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 76.000 (siedemdziesiąt sześć tysięcy) złotych płatnym w terminie 30 dni od uprawomocnienia się postanowienia z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności; ustalił, iż mapa szczegółowo opisana w punkcie 1 stanowi integralną część niniejszego postanowienia; rozstrzygnięcie o kosztach postępowania oparł na zasadzie wynikającej z art. 520 § 2 k.p.c. pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sąd Rejonowy ustalił , że aktem własności ziemi numer ON- (...) Naczelnik Powiatu w B. stwierdził, iż M. B. stał się z mocy samego prawa właścicielem działek oznaczonych numerami (...) poz. rej. 55 i 61 o powierzchni 5,97 ha położonych w S., powiecie (...).

Umową sprzedaży zawartą w formie aktu notarialnego 30 marca 1984 r. sporządzonego w Państwowym Biurze Notarialnym w Z. przed notariuszem T. W. M. B. sprzedał nieruchomość objętą księgą wieczystą KW (...) składającą się z działek oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...) (poprzednio numer 58/2) o obszarze 5 ha 9700 m² położoną w S. gminie S. na rzecz wnioskodawcy J. D. (w imieniu i na rzecz którego działała przedstawicielka ustawowa M. D.). Działka numer (...) została podzielona na działki (...). Obecnie właścicielem działki numer (...) o obszarze 2,5671 ha i ujawnionej w księdze wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych jest J. D..

Działka numer (...) zlokalizowana jest na terenach z podstawowym przeznaczeniem gruntu pod przemysł, bazy, składy i magazyny.

J. D. wykorzystuje działkę pod gospodarstwo ogrodnicze. Nadto, zabudowana jest ona budynkiem mieszkalnym i gospodarczym. Wnioskodawca z rodziną mieszkają na tej nieruchomości.

Linia energetyczna 110 kV relacji Z.-G. została wybudowana w 1963 r. Linia była okresowo kontrolowana i naprawiana przez poprzedników prawnych uczestnika. W dacie nabycia działki przez J. D. zlokalizowana na niej była napowietrzna linia przesyłowa energii elektrycznej 110 kV Z.-G. składająca się z 3 przewodów (3-fazowa) oraz słup podtrzymujący tę linię. Linia przebiegała w tylnej części nieruchomości. Od dnia nabycia nieruchomości wnioskodawca udostępniał nieruchomość pracownikom zakładu energetycznego w celu dokonania konserwacji i naprawy urządzeń przesyłowych.

Decyzją z maja 1983 r. zezwolono Zakładowi (...) na przebudowę istniejącej linii 110 kV na trasie Z.(R.)-S.-G.. N. powstała równoległe do starej linii w odległości co najmniej 50 m. Założono przewody o zwiększonym przekroju, zastosowano nowe słupy. Liczba przewodów nie zmieniła się.

Zmiana przebiegu linii na działce wnioskodawcy nastąpiła w 1985 r. W wyniku przebudowy, słup zmienił usadowienie, a w konsekwencji linia została przybliżona do budynku mieszkalnego wnioskodawcy i przebiega przez działkę po skosie. Wnioskodawca jak i jego sąsiedzi nie otrzymywali żadnych informacji o planowanej przebudowie linii. Prace na nieruchomości wnioskodawcy zostały wykonane podczas jego nieobecności i wnioskodawca o nich nie wiedział.

Po przebudowie linii zakład energetyczny wykonywał czynności eksploatacyjne, w tym malowanie słupa, wycinka krzaków pod słupem.

Obszar niezbędny dla korzystania przez uczestnika z urządzeń przesyłowych obejmuje odległość po 7,5 m od osi linii energetycznej WN 110 kV. Obejmuje obszar niezbędny do dojazdu do linii, dokonywania kontroli, konserwacji, remontów i usuwania awarii. Czym innym jest przy tym obszar służebności przesyłu, a czym innym szerokość strefy ochronnej. Wyróżnia się 3 strefy ochronne. Pierwsza wyznacza możliwość zabudowy mieszkaniowej, druga możliwość prowadzenia robót budowlanych, zaś trzecia określona jest przez radę gminy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przy uwzględnieniu całości terenu, gdzie mieszczą się linie przesyłowe, wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, czyli cała infrastruktura. Służebność przesyłu umożliwia natomiast przedsiębiorstwu przesyłowemu dostęp do linii i prawidłową eksploatację. Przedmiotowa działka nie może być wykorzystywana pod budownictwo mieszkaniowe w pasie o szerokości 24 m od środka linii w kierunku budynku mieszkalnego i 30 m w kierunku przeciwnym. Działka może być natomiast wykorzystywana pod zabudowę przemysłową.

Obszar służebności przesyłu przy uwzględnieniu szerokości po 7,5 m od osi linii wynosi 0,1653 ha. Służebność przesyłu na działce numer (...) ograniczona została punktami 114-115-111-116-117-112-114 na mapie do ustalenia służebności przesyłu.

Wartość wynagrodzenia za służebność przesyłu wynosi 76.000 zł.

W 1959 r. zostało utworzone przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakłady (...), w tym Zakład (...). Zarządzeniem nr 13/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. utworzono ze składników mienia Centralnego O. Energetycznego w W. na bazie Zakładu (...) przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w Ł.. Zarządzeniem nr 181/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 r. z dniem 12 lipca 1993 r. podzielono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) i wydzieloną część jego mienia przeniesiono do (...) S.A. w W., a pozostałą część przekształcono w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółka Akcyjna w Ł.. Linia 110 kV Z.-G. wchodziła w skład (...) S.A. w Ł.. W dniu 30 czerwca 2007 r. doszło do aportowego zbycia części przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna w Ł., w tym przysługujących spółce (...) służebności gruntowych, na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (od 2008 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), której następcą prawnym po przejęciu w dniu 31 sierpnia 2010 r. jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. (Oddział Ł.-Miasto w Ł.).

Uczestnik jest właścicielem linii 110 kV przechodzącej nad nieruchomością wnioskodawcy i słupa wysokiego napięcia tam posadowionego.

Przed wszczęciem postępowania J. D. występował do (...) sp. z o.o. o uregulowanie stanu prawnego nieruchomości wnioskodawcy.

J. D. ma 47 lat, pozostaje w gospodarstwie domowym z dwójką dzieci. Utrzymuje się z prowadzenia gospodarstwa rolnego i uzyskuje dochody w wysokości około 2.000 zł miesięcznie. Ma oszczędności.

Dokonawszy takich ustaleń Sąd I instancji zważył, że podstawę prawną roszczenia wnioskodawcy stanowi przepis art. 305² § 2 k.c. i art. 305¹ k.c. Wbrew twierdzeniom uczestnika, w niniejszej sprawie dopuszczalna była droga sądowa (cywilnoprawna) dla ustanowienia służebności przesyłu, co wynika wprost z uregulowania wskazanej służebności w przepisach Kodeksu cywilnego. Uwzględnienie roszczenia o ustanowienie służebności przesyłu może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy właścicielowi urządzeń przesyłowych nie służy uprawnienie do korzystania z obciążonej nieruchomości w zakresie, jaki miałyby wynikać z ustanowienia służebności. Zasadność roszczenia wnioskodawcy uzależniona jest zatem od nieistnienia po stronie uczestnika skutecznego względem niego prawa, na podstawie którego mógłby korzystać z nieruchomości w zakresie wynikającym z treści służebności przesyłu, przykładowo wskutek zasiedzenia służebności przesyłu czy też służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. W niniejszej sprawie uczestnik zgłosił zarzut zasiedzenia służebności, który okazał się nieuzasadniony.

Przechodząc do analizy przesłanek zasiedzenia służebności przesyłu, Sąd Rejonowy zauważył, iż pomimo tego, że przed wejściem w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r. przepisów art. 305¹-305⁴ k.c. o służebności przesyłu, dodanych przez ustawę z dnia 30 maja 2008 r.

o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116. póź. 731) przepisy nie przewidywały wprost tego rodzaju służebności, będącej przedmiotem rozpoznawanej sprawy i w literaturze istniał spór co do możliwości nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowano, stosując w drodze analogii art. 145 k.c., możliwość ustanowienia służebności gruntowej

o charakterze odpowiadającym służebności przesyłu, a także dopuszczalność nabycia jej w drodze zasiedzenia (m.in. orzeczenia Sadu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1965 r., sygn. akt III CO 34/65, OSNCP 1966/7-8/109; z dnia 30 sierpnia 1991 r., sygn. akt III CZP 73/91, OSNCP 1992/4/53; z dnia 17 stycznia 2003 r., sygn. akt III CZP 79/02, OSNC 2003/11/142;

z dnia 8 września 2006 r., sygn. akt II CSK 112/06, LEX nr 193240; z dnia 4 października 2006 r., sygn. akt II CSK 119/06, LEX nr 447190). Ostatecznie potwierdzone to zostało w uchwale z dnia 7 października 2008 r., sygn. akt III CZP 89/08, LEX nr 458125, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że także przed ustawowym, uregulowaniem służebności przesyłu w art. 305¹-305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu oraz wskazał, że nabycie takie następuje przez przedsiębiorcę, a nie właściciela nieruchomości władnącej, która to kategoria prawna przy instytucji służebności przesyłu w ogóle nie występuje (tak również SN w postanowieniu z 13 października 2011 r., sygn. akt V CSK 502/10, LEX nr 1096048).

Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności trzeba mieć

na uwadze (co podkreślił Sąd Najwyższy m in. w wyroku z dnia 31 maja 2006 r., sygn. akt IV CSK 149/05, LEX nr 258681 i powołanym powyżej postanowieniu z 13 października 2011 r., sygn. akt V CSK 502/10, LEX nr 1096048), iż zgodnie z art. 292 k.c. do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie stosuje się przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie jedynie odpowiednio. Tym samym posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie należy utożsamiać

z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Zgodnie z art. 352 k.c., kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy. Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie

w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się zgodnie z art. 336 k.c. jako posiadanie zależne. Służebność przesyłu daje uprawnionemu, aczkolwiek w pewnym ograniczonym zakresie, władztwo nad cudzą nieruchomością. Ogranicza prawo własności właściciela nieruchomości przez ustanowienie trwałego obowiązku znoszenia przez niego stanu ukształtowanego jego oświadczeniem woli o ustanowieniu służebności, przy czym należące do istoty tego ograniczenia obowiązki ciążyą na każdorazowym właścicielu nieruchomości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 r. sygn. akt IV CSK 303/10, LEX nr 785540).

Zgodnie z treścią art. 285 § 1 k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz właściciela innej nieruchomości prawem, którego treść polega bądź na tym, że właściciel nieruchomości władnącej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, bądź na tym, że właściciel nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możliwości dokonywania

w stosunku do niej określonych działań (służebność gruntowa).

Zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie, jeżeli polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia; przepisy o nabyciu w drodze zasiedzenia stosuje się odpowiednio. Urządzenie, o którym mowa w tym przepisie ma odpowiadać treści służebności pod względem gospodarczym. Oczywistym jest, że chodzi tu o odpowiednie urządzenie materialne, umożliwiające korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie służebności, sporządzone na obcej nieruchomości lub co najmniej wkraczające w jej sferę. Charakter tego urządzenia ma być trwały, a nie chwilowy i musi być ono widoczne. Korzystanie z takiego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości stanowi dla jej właściciela wyraźne ostrzeżenie przed działaniem osób, które korzystając

z takich urządzeń mogą doprowadzić do uzyskania odpowiednich służebności. Nie trzeba, zdanie Sądu, dowodzić, że linia wysokiego napięcia przebiegająca nad działką stanowiącą własność wnioskodawcy spełnia wymagania trwałego i widocznego urządzenia.

W niniejszej sprawie nie doszło jednakże do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż linia posadowiona na nieruchomości wnioskodawcy w aktualnym położeniu i z obecnie eksploatowanymi urządzeniami (słupek wysokiego napięcia i przewodami elektrycznymi) została objęta w posiadanie przez uczestnika w 1985 r., tj. od kiedy została przebudowana istniejąca dotychczas linia 110 kV przebiegająca przez działkę wnioskodawcy. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż wobec przesunięcia istniejącej linii wraz ze słupem posadowionym na działce wnioskodawcy i likwidacji poprzednich urządzeń przesyłu, doszło do zmiany przesłanki korzystania z trwałego i widocznego urządzenia. Od tej pory uczestnik korzystał bowiem z nowych urządzeń, posadowionych w innym miejscu i tych właśnie urządzeń dotyczy niniejsze postępowanie.

W niniejszej sprawie zastosowanie ma przepis art. 172 k.c., który aktualnie stanowi, iż posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie); po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Wyżej wymienione terminy zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. (Dz. U. 1990 r., nr 55, poz. 321). Poprzednio były one krótsze i wynosiły odpowiednio dziesięć i dwadzieścia lat. Zgodnie z brzmieniem art. 9 ustawy nowelizującej, do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem 1 października 1990 r.), stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Kluczowym zagadnieniem dla ustalenia upływu terminu zasiedzenia jest ustalenie czy posiadanie było posiadaniem nabytym w dobrej czy w złej wierze. Rozważając tę kwestię należy przypomnieć, że dla przyjęcia dobrej lub złej wiary posiadacza decydująca jest chwila objęcia przez niego posiadania nieruchomości (służebności). Jak już wskazano wyżej nie zostało udowodnione, że posadowienie przedmiotowej linii nastąpiło na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej, a fakt ten jest miarodajny dla oceny, że objęcie w posiadanie nastąpiło bez podstawy prawnej (zob. postanowienie SN z 14 listopada 2012 r., sygn. akt II CSK 120/12, LEX nr 1267161). Ponadto, jak Sąd ustalił, wnioskodawca nie był ani pytany o zgodę na przebudowę linii, ani nawet nie został poinformowany o takich planach przedsiębiorstwa, tym bardziej nie otrzymał w tym zakresie żadnej decyzji. Przebudowa została dokonana pod nieobecność właściciela nieruchomości. Zatem zakład energetyczny miał świadomość, iż nie legitymuje się uprawnieniem do ingerencji w prawo własności wnioskodawcy. Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał w tej sytuacji, iż do objęcia w posiadanie doszło w złej wierze. Licząc zatem 30 lat od 1985 r. termin zasiedzenia upłynąłby dopiero w 2015 r.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Rejonowy ustanowił służebność przesyłu na nieruchomości stanowiącej działkę numer (...) położoną w (...) gmina S., objętej księgą wieczystą numer (...), stanowiącej własność wnioskodawcy, na rzecz uczestnika służebność przesyłu na czas nieoznaczony, polegającą na tym, że przedsiębiorca będzie mógł korzystać z obciążonej nieruchomości w granicach określonych przeznaczeniem urządzeń przesyłowych, w zakresie wynikającym z ich bieżącej eksploatacji, konserwacji, dozoru oraz modernizacji, zaś obowiązkiem każdorazowego właściciela przedmiotowej nieruchomości będzie powstrzymanie się od działań, które uniemożliwiłyby przedsiębiorcy dostęp, w powyższym zakresie, do urządzeń przesyłowych – na obszarze 0,1652 ha, której dokładny przebieg ilustruje mapa bieglego sądowego z zakresu geodezji i kartografii.

Apelację od tego postanowienia złożył uczestnik postępowania – (...) S.A. Oddział Miasto Ł. . Zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego – przepisu art. 7 k.c. poprzez niezastosowanie wynikającego z tego przepisu domniemania dobrej wiary i uznanie, że posiadacz jest w złej wierze, art. 172 § 2 w zw z art. 292, 352 § 1 i art. 305⁴ k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w ustalonym stanie faktycznym uczestnik jako posiadacz służebności gruntowej odpowiadającej swą treścią służebności przesyłu pozostawał w złej wierze, podczas gdy (...) S.A. Oddział Ł. –Miasto dysponuje decyzją wydaną na podstawie art. 21 ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane i rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego

1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego , która jest miarodajna dla przyjęcia dobrej wiary. Zarzucił dalej naruszenie prawa formalnego – art. 217 § 1 i 3 k.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych uczestnika, które zmierzały do wyjaśnienia ważnych okoliczności sprawy w postaci zakresu obszarowej ustanowionej służebności przesyłu, co ma realny wpływ na wysokość jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, i w sytuacji , gdy zgłoszone przez uczestnika wnioski dowodowe zmierzały do wyjaśnienia rozbieżności między opiniami biegłych powołanych w trakcie postępowania przed Sądem I instancji, art. 233 § 1 w zw z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie polegających na uwzględnieniu opinii biegłego sądowego geodety oraz biegłego ds. urządzeń energetycznych i oddalenie dalszych wniosków dowodowych uczestnika w zakresie szerokości pasa technologicznego przyjętego przez biegłych, która jest znacznie większa niż wynika to z potrzeb eksploatacyjnych uczestnika . W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania .

Sąd Okręgowy zważył,

co następuje :

Apelacja jest bezzasadna . Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie przepisu art. 7 k.c. Przepis ten stanowi, że jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary. Przepis ten statuuje więc domniemanie prawne . Domniemania prawne mogą jednak być obalane . Zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.c. został skonstruowany w taki sposób , jakby w każdym przypadku przyjęcie przez Sąd orzekający złej wiary po stronie posiadacza naruszało omawiane domniemanie . Tak jednak nie jest. W tej sprawie domniemanie zostało obalone przeprowadzonym postępowaniem dowodowym . Sąd I instancji w oparciu o ten materiał przyjął, że nie zostało udowodnione, iż posadowienie przedmiotowej linii nastąpiło na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej, a fakt ten jest miarodajny dla oceny, że objęcie w posiadanie nastąpiło bez podstawy prawnej. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawca nie był ani pytany o zgodę na przebudowę linii, ani nawet nie został poinformowany o takich planach przedsiębiorstwa, tym bardziej nie otrzymał w tym zakresie żadnej decyzji. Przebudowa została dokonana pod nieobecność właściciela nieruchomości. Zatem zakład energetyczny miał świadomość, iż nie legitymuje się uprawnieniem do ingerencji w prawo własności wnioskodawcy. A takie ustalenie obaliło domniemanie prawne . Powołuje się przy tym skarżący na decyzję wydaną na podstawie art. 21 ustawy z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane i rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego , która dlań jest miarodajna dla przyjęcia dobrej wiary. Nie zauważa przy tym, że decyzja z dnia 15 maja 1983 r. mnie została skierowana do wnioskodawcy , a jak sam uczestnik oświadczył w toku postępowania apelacyjnego załączona przez skarżącego decyzja nr (...) z dnia 23 listopada 1983 r. zezwalająca Zakładowi (...) na przeprowadzenie prac remontowych na wskazanych w niej nieruchomościach – nie dotyczy nieruchomości przedmiotowej . Nie zasługują na uwzględnienie także zarzuty naruszenia prawa formalnego . Wbrew tezie apelacji wnioski wywiedzione w opiniach przez wszystkich biegłych nie były sprzeczne . Sąd nie dysponował innym materiałem dowodowym , który mógłby obalić te opinie . Wbrew tezie apelacji , Sąd Rejonowy oddalił wyłącznie wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego geodety. Wniosek ten został zawarty w piśmie uczestnika z dnia 16 czerwca 2014 r. Uczestnik wniósł o wydanie przez biegłego geodetę dodatkowej opinii ustnej na okoliczność szerokości pasa technologicznego . Wniosek ten był bezzasadny . Biegły geodeta jedynie wyznaczył pas technologiczny o szerokości – zgodnie ze zleceniem , natomiast potrzeba takiej a nie innej szerokości pasa technologicznego wynikała z opinii biegłego ds. energetyki , która wbrew tezie apelacji nie była kwestionowana .

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 w zw z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację, orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego na zasadzie art. 520 § 1 k.p.c.